

nem fogadta el. Tisztelettel Petrovics Sándor, a külügyi sajtóosztály főnöke.

Legnagyobb befolyást gyakorolnak Péter királyra: Avakumovics miniszterelnök, Szolároviics hadügyminiszter, Masin ezredes közmunkaügyi és Gencsics kereskedelmi miniszterek. Ezek mind részesei voltak az összeesküvésnek s a minisztertanácsban az ő szavuknak van súlya. A királyt ők dirigálják mindenben. Különösen Avakumovics miniszterelnök az, a ki a királyt nemcsak hogy tévútra vezeti, de mindenben befolyásolja. Avakumovics csak azzal a föltétellel fogadta el a miniszterelnökséget, ha őt kárpolitásban részesítik, a miért ügyvédi prakszistát a miniszterelnökségért föláldozza. Avakumovics azt mondta, hogy az ő ügyvédi gyakorlata évi 50.000 frankot jövedelmez, holott a miniszterelnöki fizetés csak 18.000 frankot tesz ki.

Masin, Atanazkoviics és Misics ezredesek a királygyilkosság utáni napon a hadipénztár 800.000 frankját kivették és maguk közt szétosztották. Avakumovicsnak 50.000 frankot adtak belőle. Sándor király és Drága királyné készpénzt, ékszerét (ujjaikról levágták a gyűrűket), drága, gyémánttal kirakott dohány- és cigarettaszelencéket, szipkákat stb. a gyilkosok szintén szétosztották egymás közt. Egyebekben Hadzsi Toma és Novakoviics ügyvéd (Gencsics apósa) finanszírozták az összeesküvést.

Az összeesküvők, nevezetesen Avakumovics, Szolároviics, Masin és Gencsics most mindenáron azon vannak, hogy az uralmat és a királyra való befolyást megtartsák s a szkupstina választását, melyet e hónap 24-én kellene megtartani, elhalasztassák, tekintettel a mostani zavaros viszonyokra. A forradalmi kormány fél a szkupstinai választástól, mert a választás eredménye el fogja söpörni az egész kormányt s a megtorlás napjai következésképpen be. Ezért ragaszkodnak a királygyilkosok oly szívósan a hatalomhoz, s minden eszközt megragadnak, hogy megtarthassák.

Mindezekből látható, hogy Péter király tehetetlen az összeesküvőkkel szemben. Gyöngye, ideges és beteges ember, a ki nem tud imponálni, mert az összeesküvők, a kik a trónra juttatták, az általa adott irással, melynek esetleges közzététele teljesen kompromitálná őt Európa előtt, csapdába esáltak, melyből nincsen más menekvése, mint Szerbiát elhagyni. Péter király és a szerbek is csalódtak egymásban. Az ő negyvenéves emigrációja tapasztalatait nem tudja Szerbiában érvényesíteni. Szerbiát műveletlen, vad nép lakja, nem érti meg a valódi szabad eszméket.

Maga a szerb nép is, mely Pétert királylyá választotta, azt hitte, hogy Péter uralkodásával megszűnnek a pártharcok, a sokat zaklatott országba rend-

és béke fog költözni, s ime most kénytelen belátni, hogy az ő rövid uralkodása valóságos anarkiát teremtett Szerbiában. Mindenki vérszomjas, polgárok és katonák egyaránt. Iszonyú mérszárlás elkövetkezésétől tartanak. A királygyilkosok és az ellenük összeesküdt tisztek véres összeütközése fog bekövetkezni s a polgárság is kész fegyvert fogni.

Ez esetben Oroszország és a többi európai hatalom mandátumot fognak adni Magyarországnak és Ausztriának, hogy Szerbiába bevonuljon rendet csinálni. Erről nyíltan beszélnek diplomáciai körökben.

Belgrád, szept. 13.

(Saját tudósítónktól.) Ma délelőtt tüntető gyűlés volt, a mely kilenc órától tizenegyig tartott. A gyűlésen sokan vettek részt, de jobbra utcai csöcselék és néhány egyetemi hallgató. Jovanovics Milán jogász elnökelt a gyűlésen. Határozatot hoztak, hogy három ujságot, a *Narodni Lisztet*, a *Vecserne Novosztit* és *Beogradszki Novinet* senki ne olvassa, a vendéglők kűszöböljék ki, a hatóságot pedig a határozat értelmében föl fogják szolítani, hogy ezeket a lapokat tiltsák be. Három-négy intelligens ember a határozattal ellen akart beszélni, de a tömeg lehurrogta és árulónak nevezte őket. A memorandistákat elítélték. Egy Radovics nevű jogász beszédében kifejtette, hogy a katonák nem vétkesek, csak félrevezették őket. A gyűlés aránylag csöndben folyt le. A rendőrség nagy számmal vonult ki.

Belgrád, szept. 13.

(Szerb hivatalos forrásból.) A lapoknak az a jelentése, hogy Péter király távirati kéressel fordult az orosz cárhoz, hogy ez változtassa meg magatartását azokkal a tisztekkel szemben, kik a királygyilkosságban résztvettek, teljesen légből kapott. Erre nézve nem is állott fönn indító ok, mert az összes hatalmak eddig a történet átalakulást egészen korrekt módon Szerbia belügyének tekintették és ezért ezek közül egyik sem fejezhette ki valaminő kívánságát az átalakulás végrehajtójának álláspontjára nézve. A szkupstina megadta nekik az abszolúciót és Péter királynak, mint alkotmányos uralkodónak a határozattal csak számolnia kell.

Belgrád, szept. 13.

A Nisben letartóztatott tisztek ellen kibocsátott vádirat azon a két tényen alapul, hogy a vád tárgyat tévő kiáltványban fölszólítás történik, hogy 1. a június 11-iki összes összeesküvők megölelődk, a mely indítványhoz három tisztt hozzájárult, 2. hogy az a követelés, melyet a tisztikar illetékes helyen a június 11-iki összeesküvők eltávolítására tesz, esetleg erőszakkal is megvalósítandó. A vádirat a mozgalom vezetőiül Novakoviics és Protios századosokat, Lugomerszki főhadnagyot és Drudarevics hadnagyot jelöli meg. E büncselekedetért a szerb katonai tör-

vénykönyv 53. szakasza egy évig terjedhető várfogságot szab ki. A büncselekedet szerzőire nézve ugyane szakasz összefüggésben a polgári büntetőtörvény 47. szakaszával, több évi várfogságot szab ki, mindkét esetben a rang elvesztése nélkül. A hadbírószék valószínűleg e hónap 15-én ül össze.

A válság. A mai nap nem hozott semmi-féle változást. Héderváry gróf miniszterelnök megérkezett a fővárosba, de a szabadelvű pártkörbe nem ment el, s így még az ő megjelenése sem vegyített új színt a kör jelenleg lomhám folydogáló életébe. A vezérpolitikusok közül csak Hieronymi volt a körben s ma körülötte alakult meg a hallgatóság gyűrűje. A beszéd tárgya a pártértekezlet volt és úgy halljuk, hogy e tekintetben kedd kritikusan nap lesz, mert e napon fog eldőlni, lesz-e értekezlet vagy sem. Az indítvány barátai erősen reménykednek, hogy az értekezlet legkésőbb szombaton már meglesz, de akadt kételkedő hang is bőven, mert már a klubbeli vitákból kitűnt, hogy a vezénylőnyelv dolgában még az értekezlet ügyének legbuzgóbb támogatói közt sem teljes az egyetértés s a régi szabadelvűek közt is több olyan képviselő akad, a ki fázik olyan párthatározattól, melyen a magyar vezénylőnyelvről való lemondásnak színe lebeg. Nem hiszszük tehát, hogy ilyen körülmények közt az új miniszterelnök deszignálása előtt megkockáztatnák a szabadelvű pártértekezletet.

A nemzeti követelés. Besztercebányáról táviratozzák nekünk: A besztercebányai szabadelvű párt ma Turcsányi Ödön elnöklésével ülést tartott, a melyen egyhangulag, lelkesedéssel hozzájárult a debreceni szabadelvű pártnak a nemzeti követelésről szóló határozatához.

Beszámoló. Nyiregyházáról jelentik, hogy Benes László, a város képviselője ma délelőtt tartotta a városháza udvarán nagyszámu hallgatóság előtt beszámoló beszédét. A beszámolóra meghívott képviselők elmaradásukat kimentették.

Vilmos császár Magyarországon.

— Távirati jelentés. —

Mohács, szept. 13.

(Saját tudósítónktól.) II. Vilmos német császár uralkodása óta immár harmadszor lépett magyar földre. A német császár különvonata ma hajnalban ment át a magyar határon s este már vadászott is a békési őserdőben. Külön udvari vonata ma reggel négy óra 32 perckor érkezett Sopronba. A kora reggeli idő miatt közönség nem volt a pályaudvaron. Őt per-

PÁRBAJ A VÉGZETTEL.

— Regény két kötetben. —

Irtá: Mrs. Alexander.

69

Beatrix nagyon sajnálta, hogy meg kell válnia otthonától, a melyet úgy megszeretett; de tudta, hogy apó és Val mily nehezen nélkülöznek őt, tehát jókedvűen ment velük. London nem volt igen élénk az évek e szakában, de az uborka-idény — a mikor szinte kong a főváros az ürességtől, — elmúlt már. Az üzletemberek, a képviselők, írók visszatértek foglalkozásaihoz; s a boltokat járó, szorgalmasan vásárló feleségeik és leányaik szinesebbé tették az utcai életet.

Ugy látszott a változás előnyös volt Val egészségi állapotának és néha egy-egy színházba is ellátogathattak, — a mely mulatságért a szegény fiucska rajongott mind a mellett, hogy a ki- és bemenetek nagy nehézségekbe ütköztek. A színházbajárást illetőleg ő és Beatrix teljesen egy véleményen voltak és rendkívüli érdeklődéssel vitatták mindig meg kedvelt színészeik alakításait.

Egy reggel Tyrrell elkísérte unokáját az orvoshoz; Beatrix egy órára bevásárlásokat ment tenni komornájával s mikor visszatérve, a magával hozott virágokat éppen vízbe akarta helyezni, Mrs. Garston névjegyet adták át neki s nyomban rá ő maga is megjelent az ajtóban.

Kissé halványan látszott az szép, sötét szemének kifejezése nyugtalan volt; de ajka mosolygott és a legszivesebb modorban nyújtotta kezét, miközben így szólt:

— Kedves Verner kisasszony, ugy-e meg-

bocsátja, hogy így, minden teketória nélkül rontok be magához? . . . De elképzeld, mennyi dolgom van!

— Igen örülök, hogy láthatom önt, — válaszolt Beatrix barátságosan. — Nem is tudtam, hogy a városban van, Mrs. Garston . . .

Csak két nap előtt érkeztem és Mrs. Dacretől hallottam tegnap este, hogy önök itt vannak . . . Sokáig maradnak még?

— Biztosan nem tudom, meddig — talán még egy-két hétig . . .

— Tudja-e, hogy ön nincs oly jó szinben, mint a milyet az ember egy falusi leánytól elvárna? Meglehetősen sápadt s a szeme körül sötét árnyékok vannak . . . Hogy érzi magát a nagyatyja — vagy nagybátyja? Soha sem emlékszem, milyen rokonságban állnak egymáshoz . . .

Beatrix vigan nevetett:

— Nagybátyám kitűnő egészségnek örvend, köszönöm . . . Tényleg, mindig egészséges . . .

— És az unokája mindig beteg, ugy-e? . . . Higyje el, kedvesem, nem fog az sokáig élni . . . S ha meghal, Tyrrell ur biztosan önre hagyja minden vagyonát! . . . Bocsássa meg e kérdést . . . Hisz tudja, mennyire érdeklődtem mindig önért és engedje meg, hogy figyelmeztessen, nagyon jól fontolja meg, kihez megy férjhez! Ne tegye tönkre életét regényes hajlamok kielégítésével.

— Remélem, semmi ilyest nem fogok tenni, — válaszolt Beatrix mosolyogva.

— Elvégre is — folytatta Garstonné, — fiatalság, szépség, szerelem, — mindez elmúlik; de a biztos jövedelem és a tekintélyes állás mindvégig megtarthatók . . . Ha Tyrrell ur lakást bérelne a városban és nagy házat vinne a jövő idény alatt, ön fényes házasságot köthetne . . .

— De én meg vagyok győződve, hogy nagy-

bátyám ezt nem fogja megtenni . . . Sem Val, sem én nem szivesen jövünk a városba, kivéven, legfőlebb néhány hétre . . . S végre is, Mrs. Garston, ez éppen elegendő a boldogságra . . .

— Igen, de hogyan akar jövőjéről gondoskodni? . . . Lásza, én egész őszintén beszélek, mert mindig nagyon szerettem önt — tette hozzá Garstonné hízkelvedve.

— Ön igen kegyes, — mondta Beatrix.

— Nem volna kedve velem jönni, segíteni egyet-mást kiválasztani számomra? Avonmore azt akarja, hogy már 25-én legyen az esküvőnk; így rettenetesen sietnem kell, jóllehet most nem sokat fogok vásárolni . . . Inkább majd Párisban egészítem ki kelengyémet . . . Mellesleg, mikor jön vissza Lynford lord?

— Nem tudom . . . Saint-Maurice-ba ment Ormondékkal . . . Ormonde lord nagyon beteg volt.

— Igen, tudom; eleinte csodálkoztam is, hogy Lynford beállt betegápolónak sógorához; de természetesen, most már mindenki tudja, mi volt szamaritanusságának az oka!

— Mondhatom, nekem fogalmam sincs róla, — szólt Beatrix zavart kifejezéssel.

— Akkor ideje, hogy megtudja, — mondta Garstonné nyersen fölkacagva. — Tehát Ormonde Frigyesnek az unokafestvére, Sherrard Mária is velük van, a ki kitűnő fogás volna s azonkívül igen bájos, művelt nőnek tartja őt mindenki.

— Igen, már én is hallottam őt dicsérni. Lynford lord nagyon jól járna vele . . . Azt hiszem, Lady Mary mindenképpen méltó társa volna neki. — Beatrix ezt oly természetesen, oly nyugodt önuralommal mondotta és oly tiszta, állhatatos tekintettel nézett vendége szemébe,

nyí időzés után a vonat folytatta útját Szombathely felé. A déli vasut igazgatósága részéről *Franschitz* Adolf helyettes üzletigazgató vezette a vonatot. Dél előtt háromóra tizenképerckor a vonat Nagy-Kanisára érkezett. A császár szalonjában vadászruhába állított olvasott. A vonatot ott *Brahm* vezérigazgató, *Franschitz*, *Preuer* és *Bufka* főfelügyelők vezették. Délben utazott át Vilmos császár Pécsen. A pályaudvaron a vonat tíz percig időzött. A vonatot Barcstól Villányig *Ludvigh* elnökgazgató, *Leitner* zágrábi üzletvezető, *Marschik* főfelügyelő és *Egán* főmérnök kísérték. Villánytól Mohácsig *Thaly* Emil, a mohács-pécsi vasut igazgatója és *Hauser* János főfelügyelő vette át a vezetést. A közönséget a Perronra nem bocsátották be.

Mohácsra pontban két órakor érkezett meg a császár vonata. Mohács reggel borus volt s attól lehetett tartani, hogy az eső meg fogja zavarni a fogadást, míg a vadászat eredményére kedvező lett volna a borus idő. Már délben egy órakor a rendőrség kettős kordonnal zárta el a pályaudvart. A külső kordonhoz bocsátották sorfalban a mohácsi közönséget, míg a belső kordonon belül a hivatalos személyiségek helyezkedtek el.

Frigyes királyi herceg egy órakor érkezett a *Sophie* gőzhajón a kikötőbe Kőrisedőből. Kíséretében érkeztek: *Bigot de St. Quentin* gróf dragonyos-ezredes, *Pornay* szolgálattevő százados, *Raumpildt* Adolf udvari tanácsos, jóságkormányzó, *Nemegyei* Mór kir. tanácsos, jóságigazgató. *Frigyes* királyi herceg pécsi háziezredének egyenruháját viselte összes rendjeivel, közöttük a Szent István-rendjel keresztjével és a porosz sasrenddel. Megérkezése után a királyi herceg hajójára kérte *Fejérváry* Imre báró főispánt, a kivel együtt a császár fogadására a pályaudvarra ment. Ott voltak még a fogadáson *Kosztics* Kamil alispán, *Szinkovich* Károly főszolgabíró, magyar diszruhában, *Jilly* Viktor dárdai főszolgabíró, a kinek járásához tartozik Kőrisedő, a hol a császár vadászik; ott voltak továbbá *Szelestey* Károly csendőrezredes, kerületi parancsnok és *Bence* Bálint pécsi csendőrszázados, *Nakay* István helyettes főispáni titkár.

Félkét órakor *Frigyes* királyi herceg megjelent a császársátor előtt. A díszes sátorban gobelin képek, a német császár és királyunk márványmellszobra voltak elhelyezve. A vasut megállómától a sátorig szőnyeg volt leterítve. A kikötőállomás előtt diadalívet állítottak föl, a melyen a német császár címere fölött császári korona volt elhelyezve ezzel a fölirással: Isten legyen velünk. A vasuti állomástól a kikötőig, körülbelül száz méternyire, girlanddal egybekapcsolt oszlopok vannak elhelyezve, melyeken a hajóállomásig

hogy Garstonné érezte, hogy mérges nyila célt tévesztett.

— Oh, Lynford lord nem keres egyenrangú társat feleségében; meglepszik egy szép háremhölgygyel is, sőt az inkább kedvére való... A nővére azonban mindenáron nyélbe akarja ütni ezt a házasságot; ő őszintén szereti bátyját és mindig jó és hasznos barátja volt neki... Például a Mrs. Segrave-féle esetben is pórul járhatott volna Lynford, ha testvére nem segít rajta. De az meghívta Segrave ezredesét és feleségét egy skótsági vadász kastélyukba, s mint-hogy Lady Ormondenak kifogástalan hirneve van, ezzel ismét talpra állította Mrs. Segravet.

— Én minderről semmit sem tudok, — válaszolt Beatrix egyszerűen és nyugodtan. S igazán nem izgatta őt a dolog. Lynford lord feleségül vehette Lady Sherrardt, ez rendjén való és egész természetes volt, de hogy valaha valami becstelenséget elkövetett volna, azt nem akarta elhinni.

Mintán egy ideig még trécselt s közben följánlta, hogy ő fogja Beát társaságba kísélni, ha Tyrrell ur hajlandó az idenyt Londonban tölteni, Garstonné végre távozni készült. Beatrix visszautasította ismételt meghívását, hogy vele menjen esküvő-öltözékét kiválasztani, mentés-gül azt hozva föl, hogy nem szereti Valt sokáig magára hagyni, ha Londonban vannak.

— Nem képzeltem, hogy ön betegápolónak ment Tyrrellékhez... — válaszolt Garstonné gunyosan. — De legalább megtehetné, hogy rábeszéli Tyrrell urat, hogy valamelyik nap nálam ebédeljenek; noha meglehetősen fölfordulás van a házamban, szeretném önöket bemutatni Avonmorenak.

(Folyt. köv.)

nemzeti színű lobogók lengnek. Az egész díszítés kizárólag magyar. A rendet a helyi rendőrök és tüzoltók tartották fenn. A kordonon kívül mintegy kétezer főnyi közönség volt. Mialatt a vonatra várók az üdvözlésre egybegyűltek, *Frigyes* királyi herceg élénk beszélgetést folytatott a főispánnal és kíséretével, majd a fogadásra megjelent hivatalos személyiségek elhelyezkedtek a sátorban.

Pontban két órakor robogott be a császár kéksárga színű hatkocsiból álló udvari vonata. Az utolsó előtti kocsiból szállott ki *Vilmos* császár, a saját maga által tervezett vadászültözetben, jobbkezeiben hosszú, görbe kampós egyszerű fabottal. A vasuti kocsi lépcsőjénél *Frigyes* királyi herceg fogadta, a kit szívesen megölelt e szavakkal. „Na, hogy van, *Frigyes*? Majd rövid beszélgetést folytatott háziurával. A császár kitűnő színben van. Közöld színű gyapotruhát viselt, hosszú sárga lakcipőt, a jobboldalán vadászkéssel, baloldalán szarvasölővel, széles karimájú hasonló színű kalapján két fekete és egy fajdkakastollal. A mint elhagyta *Frigyes* királyi herceget, a császár a sátor előtt fogadta *Fejérváry* báró főispán jelentkezését. *Fejérváry* főispán a császárhoz a következő beszédet intézte:

Császári és királyi felség! Méltóztaték felségednek legkegyelmesebben megengedni, hogy kifejezést adhassak annak az örömmnek, a melyet Baranyavármegye közönsége a fölött érez, hgy ismét oly boldog, hogy felségedet, legkegyelmesebb urunk és királyunk meghitt barátját és bizalmas szövetségétársát törvényhatósága területén a legmélyebb hódolattal üdvözölheti.

A főispán beszédére a császár örömet fejezte ki, hogy néhány napot a vármegye területén tölthet. Majd sorban fogadta *Szelestey* Károly ezredes, *Kosztics* Kamil alispánt, *Szinkovich* Károly mohácsi és *Jilly* Viktor baranyavári főszolgabírákat, a kiknek járásában a királyi herceg vadászterülete fekszik. A császárnak mindenkihez volt néhány nyájas szava, szívesen emlékezve vissza a régi időkre. A közigazgatási tisztviselők bemutatkozása után *Thaly* Emil miniszteri tanácsos mutatkozott be, mint a dunagőzhajós-társulat igazgatója. Majd *Ludvigh* Gyula államvasuti igazgatót szólította meg a császár, azt mondván, hogy *Ludvigh* már ismételtén volt szíves őt utazásaiban kísélni. A sátor keleti oldalán külön csoportban állott *Frigyes* királyi herceg kísérete, melyet a királyi herceg maga mutatott be. A régiket a császár kedves ismerősökként üdvözölte. Időközben az udvari vonatot elhagyta a császár kísérete is. *Aulenburg* udvari főmarsall és *Löwenfeld* vezérőrnagy, a la suit tábornok, kik ezuttal először jöttek Bélyére, szintén Vilmos császár által ajándékozott, az övéhez hasonló, csak valamivel egyszerűbb vadászruhában érkeztek. *Illing* dr. főtörzsorvos udvari titkár, *Schwerin* titkos tanácsos és *Seele* udvari tanácsos polgári ruhában érkeztek. Az egyik császári vadász két kis borzebet vezetett.

A fogadás után megindult a menet a hajóra. Elül haladt a főispán, kit a császár követett *Frigyes* királyi herceggel. Majd a kíséret többi tagja ment utánuk a hajóra. A császár gyors léptekkel haladt el a közönség sorfala között, örömmel viszonzva fejének biccentésével a lelkes, megújuló eljenzést. A császár szűkebb kíséretével és a királyi hercegi kísérettel szállt a *Sophie* hajóra, melynek parancsnoki hidjára *Thaly* Emil miniszteri tanácsos és *Wilfinger* Pál, a mohácsi hajóállomás vezetője állottak föl, míg a hajó tisztikara a hajó följarásánál fogadta a császárt. A császár körülnézve a hajón, azonnal a födélzetre ment, hol *Frigyes* királyi herceggel beszélgetett. A mint a császár a hajóra lépett, fölönták az árbocra a császári zászlót. A mikor a kikötőből megindult a hajó, a közönség lelkes eljenzésben tört ki, a mit a császár mosolyogva köszönt meg. A míg a hajó el nem tűnt, a császárt a fedélzeten lehetett látni. A hajó elindulása előtt *Bene* Károly mohácsi postafőnök átadta a császárnak érkezett leveleket és táviratokat. A közönség a császár távozása után megrohanta az udvari vonatot, melybe azonban senki sem nyert beocsátást. Az odasereglett hölgyeknek az udvari szakács a császár kocsiában állott ibolyabokrétát szétszedve, szétosztotta, megjegyezvén, hogy a bokrétát a császárnak elutazása előtt a császárné adta az utra Merseburgban.

A császár után egy második hajón a személyzetet és a podgyászt szállították el. Délután negyedfél órakor *Vilmos* császár, *Frigyes* királyi herceg és *Löwenfeld* tábornok Prokop-foknál kiszállottak és onnét a császár *Daukoupil* Adolf fővadász vezetésével ment az első cserkészésre a karapancsai vadászterü-

letre, míg *Löwenfeld* tábornok, *Nemegyei* Ákos igazgatóval és *Prónay* kamarással a karapancsai vadász-lakásba mentek, honnét a tábornok szintén cserkészésre indult. A császár háromnegyedöt órakor érkezett a vadászterületre, hol másfél órai vadászat után pompás tizenhat agancsos szarvast és egy tizennégy agancsosat lött és hét óra tájban érkezett meg a vadász-kastélyba. Este nyolcadfél órakor volt az estebéd, a melyen a császáron kívül *Frigyes* királyi herceg, *Löwenfeld* tábornok, *Imhof* dr. törzsorvos, *Nemegyei* Ákos vettek részt, míg az udvari személyzet részére külön asztal van a barakképületben. Holnap kora hajnalban és este a karapancsai területen vadászik a császár, mivel a legszebb vadpéldányok ott vannak.

Bezdán, szept. 13.

Az olasz kormány értesítette a magyar belügy-minisztert, hogy *Pignetti* negyven esztendő, *Bambin* negyvenöt éves, *Mahsir* harminc éves anarkisták és két anarkista érzelmű diák Magyarország felé vették útjukat. Ennek folytán felsőbb rendeletre a német császár vadászatánál örködő csendőrség számát kétszázal fölemelték.

A petrozsényi bányász-kongresszus.

— Távirati tudósítás. —

Petrozsény, szept. 13.

Petrozsényben, ebben a határszéli kis városkában ma kezdődött meg az országos bányászati és kohászati kongresszus. A város ünnepi díszben fogadta nagyszámu vendégeit. A házakon nemzetiszínű lobogó leng és *Hollós* Mátyas gyűrűs madarával ékes diadal-kapuk hirdetik itt a határon a messze vidékekről érkezett vendégeknek a magyar nemzeti eszme fenségét. A szomszédos Romániából is sokan átrándultak erre az alkalomra *Petrozsényba*, a hol nagyon szíves fogadásban volt részük. A vidék román népe is nagy számban özőnlött a mai napon a városba s elfoglalta a város tereit. A nagy sokadalomban, mely most néhány napig *Petrozsényben* időzöik, érdekes a többnyire külföldi turistáknak a megjelenése, a kiket a Szurdik-szoros, a *Vulkánhágó* s a *Pareng-hegység* történelmi emlékekben s a táj szépségében egyaránt bővelkedő vidéke vonz ide.

Reggel kilenc óra után nyílt meg a szent ferenc-rendiek leánynevelő-intézetének nagytermében az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesület rendes közgyűlése, melyen *Teleki* Géza gróf elnökölt; a közgyűlésen megjelentek: *Gränzenstein* Béla államtitkár, mint a kormány képviselője, *Barcsay* Kálmán hunyadmegyei és *Pogány* Károly krassó-szörény-megyei főispán, *Chorin* Ferenc főrendiházi tag, mint a vendéglátó salgótarjáni társaság elnöke, *Frischmann* J. *Frigyes*, e társaság igazgatója, *Jelinek* Lajos vasuti főfelügyelő, e társaság felügyelő-bizottságának tagja, *Nopcsa* Elek báró és *Heincz* Hugó országgyűlési képviselők, *Mara* László alispán, *Farbaky* István főbányatanácsos, *Sobo* Jenő, a selmecbányai bányászati akadémia igazgatója, *Gálócsy* Árpád egyesületi titkár, *Téglás* Gábor főigazgató, *Münich* Kálmán és *Andreics* János bányatanácsosok, valamint a bányászati és kohászati egyesület számos tagja.

Teleki Géza gróf elnöki megnyitójában lelkes szavakkal hangoztatta az egyesületnek napról-napra való erősödését, a mely egyuttal a hazafias, nemzeti szellemi munka erősödését is jelenti s örömmel emlékezett meg arról, hogy a székhelyet ősi fészkekből: Selmecbányáról Budapestre áthelyező közgyűlési határozat foganatosítását közmegegyezéssel fogadták. A magyar bányász immár általános magyar közönségével jó szerencsét kívánva, a közgyűlést lelkes eljenzés közt megnyitottak nyilvánította.

Gränzenstein Béla államtitkár szólalt föl azután s ezeket mondotta: Tisztelt közgyűlés! Midőn az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesület jelenlévő tagjait a magam részéről is üdvözlöm, van szerencsém ezt egyuttal ez egyesület diszelnöke, *Lukács* László pénzügyminiszter részéről tehetni (Élénk eljenzés), a ki nagy sajnálatára nincs abban a helyzetben, hogy mai közgyűlésünkön résztvegyen. Talán szükségtelen elmondanom, hisz mindenki tudja, hogy a mai helyzet nem alkalmas arra, hogy idejöhett volna ő; azonban velünk érez, velünk tart; tudják azt az urak mindnyájan, hogy szívvel-lelékkel, minden ízében bányász ő, a minek szebb kifejezést nem adhatok, mint ő excellenciája maga az elnök urhoz éppen most érkezett táviratában. (Élénk eljenzés.)

Lukács László pénzügyminiszter távirata, a melyet *Gálócsy* Árpád egyesületi titkár nyomban fölolvastott, így szól:

Teleki Géza ő nagyméltóságának, mint a bányászati és kohászati kongresszus elnökének *Petrozsényi*. A bányászati és kohászati kongresszus országos jelentőségű működése iránt érzett igaz rokonszenvtől